

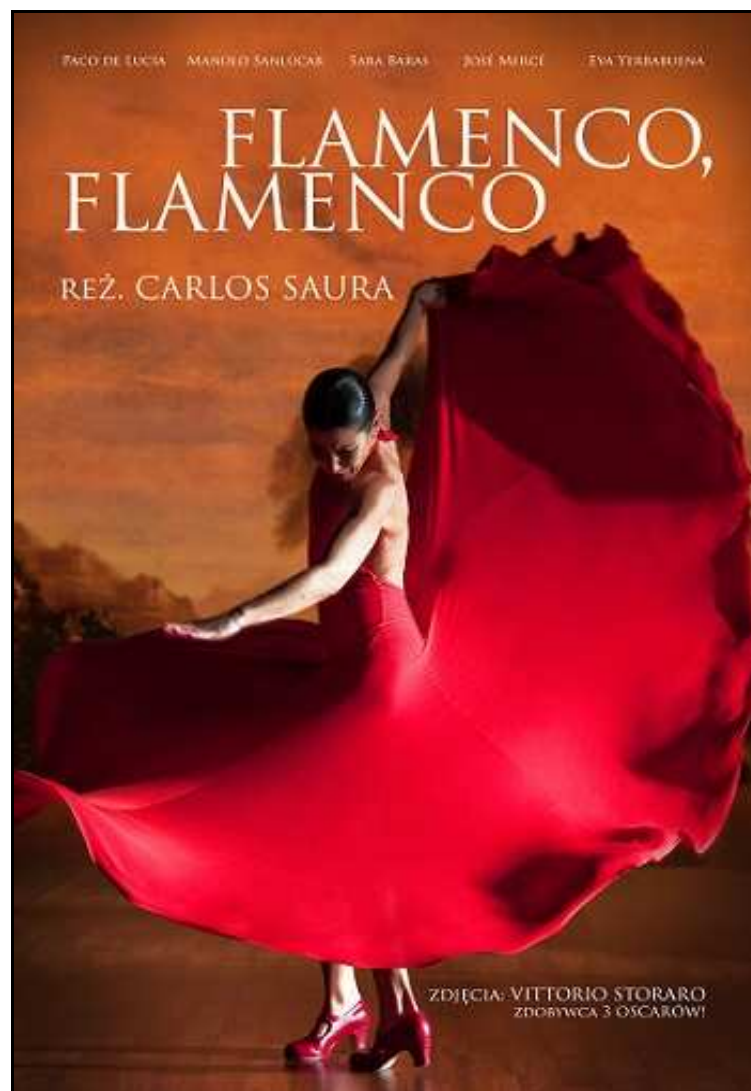
Przedstawia film

pt.

FLAMENCO, FLAMENCO

Reżyseria: Carlos Saura, Hiszpania 2010

Film malowany muzyką!

W KINACH od 12 sierpnia 2011

DYSTRYBUCJA

VIVARTO SP. Z O.O

ul. Św. Wincentego 114 lokal u5, 03-291 Warszawa

tel: + 48 22 35 39 602, fax: + 48 22 35 39 603

E-mail: dystrybucja: dystrybucja@vivarto.pl

Marketing: kasia.sobala@vivarto.pl PR: iwona.lisowska@vivarto.pl

www.vivarto.pl

VIVARTO, ul. Św. Wincentego 114 lok U5, 03-291 Warszawa, tel. 22 826 60 48, fax. 22 35 39 603

VIVARTO SP. z o.o.

przedstawia produkcję GPD General de Producciones y Diseño

pt.

FLAMENCO, FLAMENCO

TYTUŁ ORYGINALNY: *Flamenco, flamenco*

TWÓRCY FILMU m.in.

Scenariusz i reżyseria: **Carlos Saura**

Zdjęcia: **Vittorio Storaro**

Montaż: **Vanessa Marimbert**

Dźwięk: **Jorge Marín**

Kostiumy: **Equipo Austen Junior**

Efekty wizualne: **Adriano di Ricco, Fabrizio Storaro**

OBSADA m.in.

Sara **Baras**, José Miguel **Carmona**, Montse **Cortés**, Paco **de Lucía**, **Farruquito**, Israel **Galván**, José **Mercé**, Estrella **Morente**, Soledad **Morente**, Niña **Pastori**, Miguel **Poveda**, Manolo **Sanlúcar**, **Tomatito**, Eva **Yerbabuena**, Antonio **Zúñiga**

NAGRODY / FESTIWALE m.in.:

- 2010 - 34. Festiwal Filmowy w Montrealu
- 2010 - Europejski Festiwal Filmowy w Sewilli
- 2010 - 15. Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Kerali
- 2010 - Festiwal Filmowy „Latin beat”
- 2010 - Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Portland
- 2011 - 17. lato filmów – Panorama kina światowego

O FILMIE

HISTORIA ŻYCIA OPowiedziana Dźwiękiem

Carlos Saura odkrywa w kolejnej części swojej muzycznej podróży tajemniczy i uwodzący świat kultury flamenco. Zabiera widza w podróż przez życie, pokazując kolejne jego akty w różnych aranżacjach tanecznych i muzycznych. Istotną rolę odgrywa tu też światło, zmieniające barwy i natężenie w zależności od okresu życia, który ilustruje. W tej produkcji obok dźwięków i tańca ważne jest też hiszpańskie malarstwo, stanowiące tło scenograficzne.

Saura zaprosił do współpracy nie tylko znanych i cenionych artystów starego pokolenia jak Paco de Lucía, Manolo Sanlúcar, Tomatito y José Mercé ale i przedstawicieli nowego nurtu tradycyjnych hiszpańskich rytmów. Uznane już nazwiska były czymś w rodzaju trzonu, na którym oparła się reszta muzyków. Ekran wypełnili dźwiękami między innymi Eva Yerbabuena, Sara Baras, Israel Galván, Estrella Morente, Niña Pastori, Miguel Poveda, Farruquito, Rafael Estévez & Nani Paños, Montse Cortés czy Rocío Molina.

„Flamenco, flamenco” nawiązuje i kompozycją, i treścią, i samym tytułem do wcześniejszego filmu Saury pt. „Flamenco” z 1995 roku. Nową produkcję rozpoczyna ta sama pieśń, która kończyła poprzednią. Tym razem „Verde que te quiero verde” nie wykonuje Ketama a Ángeles Fernández i Carlos García. Symbolicznie pokazuje to zmiany i odnosi się do koła, którym toczy się życie. Ten motyw bowiem reżyser chciał uczynić głównym tematem.

Carlos Saura niezmiennie pokazuje piękno hiszpańskiej tradycji nie tylko poprzez śpiew. Miesza muzykę z tańcem, wypychając na pierwszy plan gorący hiszpański temperament. Mocne uderzenia stóp przeplatają się z delikatnymi ruchami rąk, idealnie komponując się z tłem muzycznym, scenografią i grą światła.

PRASA O FILMIE

Saura przedstawia widzom flamenco na swój własny sposób, bardzo osobisty i niezwykle a jednocześnie typowy dla siebie. Taka forma przedstawienia sztuki pozwala widzom na całym świecie na bliskie obcowanie z hiszpańską muzyką, hiszpańskim tańcem i śpiewem.

sensacine.com

OFICJALNA NOTA REŻYSERA O FILMIE

Zawsze jest trudno opisać pomysły, które pchają do mnie do zrobienia filmów muzycznych. Jest to trudne głównie z tego względu, że nie ma scenariusza. A jeśli jest – ma 4 strony. I mówi w głównej mierze o kolejności występowania artystów i o tym, w którym miejscu sceny mają stanąć. Tworzenie scenariusza jest trudne również z tego powodu, że największą przyjemność w tego typu produkcjach sprawia **improwizacja**.

Pierwszym zadaniem było wybranie artystów. Najwyraźniej nie jestem ani takim ekspertem, ani takim idiotą, żeby zabierać się do tego samemu. Dlatego pracowaliśmy z Isidro Muñozem w tandemie.

Oboje zgodziliśmy się, że ma to być nowe, **niesamowicie mocne i młode flamenco**. Chcieliśmy jednocześnie pomóc młodym talentom, próbującym swoich sił na scenach w kraju i za granicą. Zgodziliśmy się również co do tego, że nie może jednak zabraknąć sztandarowych nazwisk kultowych dla tego gatunku.

Jak mówiłem na początku, chciałem utrzymać scenariusz w formie otwartej. Przynajmniej do tego momentu, kiedy widziałem próby tancerzy lub słyszałem demo muzyków. Doświadczenie mówiło mi, że to organizowanie tańców w impresjonistyczny sposób to szaleństwo, rozdzielanie ich na 'szybkie' i 'wolne', dzielenie partii wokalnych na bloki, to całe dydaktyzowanie procesu. To nie pomaga sztuce.

Nie chciałem dodawać do sztuki muzyki i tańca sztucznego tematu przewodniego, wymyślonej historii. I muzyka, i taniec obronią się same przez swoje piękno i niepowtarzalność. Zasugerowałem, że możemy połączyć dwa zwykłe elementy w niezwykle sposób. Te elementy to **podróż przez życie i... światło**.

Żeby pokazać podróż przez życie wykorzystaliśmy w kreatywny sposób różne style flamenco. Zaczyna się narodzinami (**kołysanka flamenco**). Dzieciństwo jest inspirowane **muzyką mauretańsko-andaluzyjską i pakistańską**. Dorastanie to najbardziej żywotne **style**. Dorosłość – **śpiew uroczysty**. Śmierć – **pieśń sentymentalna**. Całość kończy się

VIVARTO, ul. Św. Wincentego 114 lok U5, 03-291 Warszawa, tel. 22 826 60 48, fax. 22 35 39 603

ponownymi narodzinami, do których śpiewają młodzi wykonawcy, wyśpiewując propozycje na przyszłość.

Drugi element – **światło** – akompaniuje pierwszemu cały czas zmieniając barwy i natężenie, dopasowując się do niego.

I tak narodzinom towarzyszy kolor **biały**. Dzieciństwo jest otoczone **słonecznymi żółtymi barwami**, dodającymi życia ulicy i rzucającymi długie cienie. Dorastanie zabiera widzów w inną porę dnia – **do zachodu słońca**, czyli do barw delikatnie **pomarańczowych i niebieskich**. Potem wyruszamy w dorosłość, gdzie znajdujemy **głęboki błękit, indygo i fiolet**. Śmierć (tu rozumiemy ją nie jako akt umierania, ale przestrzeń do medytacji, w której nie wolno przeszkadzać) jest **czarno-biała z elementami zieleni**, synonimu nadziei. Ta zieleń prowadzi nas do ponownych narodzin. Tu króluje **szmaragdowy, bładoniebieski** i paleta kolorów **pomarańczowych**, zmieniających się niemal w czerwień. Całość wieńczy **rdzawo-pomarańczowy** zachód słońca.

Te dwa elementy narracyjne są bazą scenariusza muzycznego. Publiczność może nie brać tego dosłownie. Jestem jednak pewien, że pomoże im to w pewien sposób zobrazować podróż przez życie.

REŻYSER – Carlos Saura

Carlos Saura jest uznanym reżyserem, wielokrotnie nagradzany w Cannes, San Sebastian, Montrealu, Berlinie czy Nowym Jorku. Jego „Carmen” była nominowana do Oscara, Złotego Globu i Cezara. Zdobyła międzynarodową nagrodę krytyków i Grand Prix w Cannes, BAFTĘ za najlepszy nieanglojęzyczny film. Studia wyższe w Instytucie Kina Hiszpańskiego zakończył filmem „Niedzielne popołudnie”. Sam Carlos Saura to nie tylko reżyser. To także fotografik – właśnie od robienia zdjęć zaczynała się jego kariera artystyczna.

WYBRANA FILMOGRAFIA (jako reżyser)

2009 Ja, Don Giovanni
2007 Fados
2005 Iberia
2004 Siódmy dzień
2002 Salomé
2001 Buñuel i stół króla Salomóna
1998 Tango
1997 Ptasek
1996 Taxi
1995 Flamenco
1993 Zniewaga
1992 Południe
1990 Aj, Carmela
1989 Ciemna noc
1988 El Dorado
1983 Carmen
1981 Szybciej, szybciej